

A New York Times bestsellerszerzője

MORGAN MATSON

Save the Date

A
NAGY
NAGY NAP

Dream
válogatás

A dog is jumping in front of a table covered with a white tablecloth. The dog is in mid-air, with its front legs extended upwards and its back legs pushing off the ground. The table is covered with a white tablecloth and has some items on it, including what looks like a white pitcher and some red items. The background is a green lawn and some trees.

Charlie Grant nővére a hétvégén férjhez megy. Ez egy különleges alkalom, ugyanis hosszú évek után először újra együtt van az egész család. Charlie most csak arra akar koncentrálni, hogy ez a hétvége tökéletes legyen. Várhatnak az olyan döntések, hogy melyik egyetemre menjen, vagy éppen az, hogy összejöjjön-e Jesse Fosterrel, aki már nagyon régóta tetszik neki.

Az egyetlen gond csak az, hogy a hétvége kezd abszolút katasztrófába torkollni.

Először is az esküvőszervező lelép. Aztán a ház riasztója folyton bekapcsol, és egy szmoking hiányzik. Váratlanul megjelenik a fiú, akiért Charlie titokban nagyon odavan, majd felbukkan egy kutyas meg az egyik dühös, rombolni vágyó szomszéd. Vannak rokonok, akik nem állnak szóba egymással, és egy hatalmas vihar is közeleg. Nem is szólva az új esküvőszervező asszisztenséről, aki meglepően... észbontóan... helyes srác. És ekkor még nem is következett be az igazi örület.

Három nevetségesen kaotikus nap után Charlie meglepően sok mindent tud meg a családjáról, pedig azt hitte, ismeri őket, mint a tenyerét. És rájön, hogy ha az ember megpróbál mindent olyannak megtartani, amilyen a múltban volt, azzal elveszti a jövőt.

© GINA STOCK

MORGAN MATSON

New York Cityben született; ott és a Connecticut állambeli Greenwichben nevelkedett. Később az Occidental College színházzsakov hallgatója lett, de tanulmányai felénél átváltott az írásra. A New School gyermekirodalom szakán szerzett kreatív írás oklevelet, majd a Dél-kaliforniai Egyetemen elvégezte a forgatókönyvíró szakot is. A The New York Times bestsellerlistás szerzője.

Jelenleg Los Angelesben él terrier kutyájával, Murphyvel egy olyan házban, ahol kék a padló és rengeteg a könyv.

Tudj meg többet a könyvről:

www.morganmatson.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A YA romantikus vígjáték kategóriában már régóta nem olvastam Matson regényéhez hasonlót. A hamis nosztalgiát egyszerre használja biztonsági hálónak és nehezen álléphető akadálnak. Ez egy szerethető, ugyanakkor felismeréseket is tartogató könyv.”

Bustle

„Ez a mű a tévedések vígjátéka. Romantikus és ellenállhatatlan. A megmosolyogtató helyzetek mögött azonban több húzódik.”

Publishers Weekly

„Egy ragyogó nyári történet, ideális a keserédes változások közepette lévő kamaszoknak.”

Booklist

„Filmre kívánczó romantikus komédia, egy igazi lebilincselő olvasmány.”

Goodreads

*Dream
válogatás*

MORGAN MATSON

Save the Date
A
NAGY
NAGY NAP
— részlet —

Karácsonyi SZÜNETHET

NEM IGAZÁN TUDTAM, HOGYAN TÖRTÉNT. DE JESSE FOSTER megcsókolt.

Beleadtam magam a csókba; időnként egy-egy pillanatra kinyitottam a szememet; meg akartam győződni arról, hogy ez tényleg valóságos-e. Látni akartam az alagsorban felaggatott girlandokat, a lépcsőkorlát oszlopán álló mikulássüveget, és persze a fölém hajoló Jesse Fostert; keze a hajamban, barna szeme csukva.

Általában az szokott lenni, amikor megtörténik valami, amire egész életedben vártál, hogy az csalódást okoz. Nem olyan, mint amilyennek álmodtad. A valóság sosem tud igazán megfelelni a fantáziának, ahol minden tökéletes, ahol az ember sosem lesz éhes, a láb sosem fáj. De ez olyan volt, amilyennek mindig is elképzeltem, sőt, annál sokkal jobb.

Valahányszor arról álmodtam, hogy csókolózunk – és tizenegy éves koromtól kezdve sok-sok ilyen alkalom volt –, minden ehhez a csókhoz vezetett. A pillanat, amikor meglátott, a szavak, amiket mondott nekem, ahogy minden mintha lassított felvételben történt volna, amikor felém hajolt. A képzelgéseimben ekkor mindig elsötétült a kép, és a jövőről kezdtem álmodozni: láttam magunkat, ahogy a Stanwich gimnázium folyosóján sétálunk kéz a kézben, jobbról-balról tantermek, és boldogan mosolyog rám.

Jesse Fostert a valóságban megcsókolni azonban olyan élmény volt, ami túlment mindenben, amiről álmodtam. Először is azért, mert fantasztikusan csókolt, sokkal jobban, mint az a négy

srác, akiket addig megcsókoltam, akik ügyetlenek voltak és tétováztak. Ő teljesen ura volt a helyzetnek, de időnként szünetet tartott és lenézett rám, mintha meg akart volna győződni arról, hogy minden rendben van... Én pedig nyújtózkodtam, hogy csókoljon még, és újra és újra belefeledkeztem.

Tudatomnak az a kis része, amely még képes volt a *száj-kéz-istenem-Jesse Foster* spektrumon túl is gondolkodni, próbálta megérteni, hogyan jutottunk el ide. Egész életemben ismertem Jesse Fostert – azóta, hogy hatévesen sűrű, göndör, barna haja volt és a korához képest alacsony volt; hogy tizenkét évesen szemüveges és fogszabályozós lett; és most, hogy tizenkilenc évesen rövidre nyírt hajjal áll előttem, karja izmos, lába a lábam köré fonódik, ahogy maga alá fektet. A bátyám, Mike legjobb barátja, de mi ketten sosem lógtunk együtt.

Csak azért jöttem le ide, Fosterék házának alagsorába két nappal karácsony után, mert Mike nem jött haza az ünnepekre. Azok után, ami februárban történt, egész nyáron nem jött haza – a Northwestern Egyetemen maradt, beiratkozott egy nyári kurzusra és kihagyta a hálaadást is. De egészen az utolsó pillanatig nem gondoltam, hogy a karácsonyt is kihagyja. Az egy dolog, hogy ideiglenesen szabadlábra helyezi magát és nem jelenik meg hálaadáskor és július negyedikén. De a karácsony az más. Nem jött haza. Huszonharmadikán küldött üzenetet, hogy megváltozott a programja. Nem adott más magyarázatot.

Anya a dühét és csalódottságát takarításba fordította át, és amikor Mike szobájához ért, talált egy JESSE HOLMIJAI feliratú dobozt. Nekem adta, hogy csináljak valamit vele.

És bár rendkívül bosszús voltam a bátyámra, rögtön kaptam az alkalmon. Hiszen ez a Jesse-vel való találkozás teljesen indokolt esete, olyan lehetőség, amihez nem kellett ürügyet kitalálnom. Ráírtam. Illetve nem egyszerűen ráírtam, hanem az üzenet vázlatait előbb elküldtem a legjobb barátnőmnek, Siobhannak, hogy Jesse ne lássa, amint a cseten nagyon sokat ugrál a három pont, ami azt jelentené, hogy tétovázok és folyton meggondolom magamat. Visszaírt, hogy este valami parti lesz nála, és menjek át nyugodtan, amikor kedvem van, amit én fél tíznek értelmez-

tem. Amikor odaértem (előtte ötször öltöztem át és egy órát dolgoztam a hajamon, hogy úgy nézzen ki, mintha hozzá sem nyúltam volna), Jesse vidáman integetett nekem az alagsori helyiség végéből. Intett, hogy tegyem le a dobozt az egyik sarokba, és az olvadt jeges vízen lebegő sörösdobozokra mutatott. Kivettem egy Natty Ice dobozt, de inkább csak a kezemben tartottam, mert egyszer csak beszélgetésben találtam magamat Jesse egyik szobatársának barátjával; a beszélgetés arról folyt, hogy számtalan idősík létezik, és az, amiben élünk, csak egy a potenciálisan végtelen számú párhuzamos univerzumok közül, és ha bizonyítékot akarok erre, akkor az interneten számos forrást találok.

Bólogattam és teljesen úgy tettem, mintha ezt nem találnám nevetségesnek, és a szemem sarkából követtem Jesse mozgását. Siobhan azt mondta, hogy ez az én Jesse-darom és nem is tévedett – akárhol voltunk, mindig tudtam, hogy hol van és milyen közel hozzám. Jesse volt a parti középpontja, ő dominált a sörpogasztalnál, ő üdvözölte az alagsorba leérő embereket, a széken fordítva ülve, a támlára támaszkodva hevesen vitatkozott a legutóbbi *Trónok harca*-évad epizódjairól. Időnként rám nézett, olyankor én mosolyogtam, és úgy tettem, mint akit nagyon-nagyon érdekel a beszélgetés, amiben éppen benne voltam, mert úgy éreztem, be kell bizonyítanom, hogy meg tudok lenni a barátaival, hogy nem egyszerűen Mike kishúga vagyok.

Két óra telt el így és én már indulni akartam. Jesse barátai is kezdtek szedelőzködni, kabátjukat, sapkájukat keresték. Egész nap hol eleredt, hol elállt az eső, és úgy látszott, hogy Jesse nagyon el van foglalva egy piros V nyakú pulóveres lánnyal, aki egészen közel ült mellette a kanapén. Hosszú fekete haja függönyként omlott eléjük, nem láttam tőle őket. A lenti mosdó zárva volt, ezért elindultam fel, a nagy házba, ami csendes és sötét volt, csak a sarokban álló karácsonyfa fehér izzói világítottak.

Amikor visszamentem az alagsorba, megtorpantam az alsó lépcsőn. Távoli hangokat hallottam: ajtócsapódások, autóindulások. De leginkább azon lepődtem meg, hogy mindenki elment már, csak Jesse ült a kanapén. Egyedül.

– Mennyi ideig nem voltam itt? – kérdeztem, ahogy elindultam a kabátomért. Jesse mosolygott, de nem vette le a szemét a tévéről; hallottam, hogy valami sport összefoglaló megy.

– Gyerünk, gyerünk! – súgta és előrehajolt. – Gyerünk...

Ekkor valami sporttal kapcsolatos, csalódást okozó dolog történhetett, mert Jesse felsóhajtott és hátradőlt a kanapén. Kikapcsolta a tévét, eltolta magától a távirányítót. Csak azt hallottuk, ahogy az eső kopog az ablakon. Aztán rám nézett, és úgy mosolygott, mintha akkor látna először.

– Nem kell elmenned, Charlie – mondta, és a kabátom felé biccentett. – Csak mert egy nagy lúzer vagyok és minden más barátom elhagyott.

Úgy ejtettem le a kabátomat, mintha égetne, de aztán összeszedtem minden bátorságomat és lassan odamentem hozzá, leültem mellé a kanapéra, mintha ez egyáltalán nem lenne nagy dolog és nem igazán érdekelne.

Jesse nem mozdult középről, ezért amikor leültem, közelebb kerültem hozzá, mint valaha voltam, illetve ennél közelebb csak két emlékezetes alkalommal voltam hozzá: egyszer, amikor együtt beragadtunk a liftbe egy lézerharcos helyen, ahol Mike tizennegyedik születésnapját ünnepelték, és egy emlékezetes autókázáson tizenkét éves koromban, Hartfieldből visszafelé, ahol minigolfozni voltunk. Beszúfolódtunk a kocsiba, és valahogy hátul kötöttem ki, Jesse mellett; Mike ült a másik oldalamon. És Jesse Mike-hoz beszélt, ami azt jelentette, hogy folyton áthajolt rajtam, csupasz lába hozzám nyomódott. Harminc perc volt az út hazáig, és egész végig azért imádkoztam, hogy kerüljünk forgalmi dugóba, legyen útlezárás, defekt... bármi, amitől tovább tarthat. Szóval, ahogy ott ültem Jesse mellett a kanapén, teljesen tudatában voltam annak, hogy a hozzá való közelségem – ami az autológisztikai kényszerhelyezettel szemben ezúttal önkéntes –, teljesen új dolog.

Karja már akkor is a kanapé tetején volt kinyújtva, amikor odamentem hozzá, és nem vette le akkor sem, amikor leültem mellé. Sőt, mintha azóta egy ujjnyit lejjebb is csúszott volna, kö-

zelebb a vállamhoz. Ez az észrevétel elég volt ahhoz, hogy izzadni kezdjen a tenyerem.

– Akarsz nézni valamit? – kérdezte Jesse, és áthajolt a távirányítóért, oda, ahová korábban hajítottam, vagyis rajtam túlra. Ez azt jelentette, hogy rajtam hajolt át, karja a karomat súrolta, és csillagözön robbant a fejemben.

– Persze – sikerült kimondanom abban a reményben, hogy egészen lazának és összeszedettnek tűnik a hangom, azaz nem látszik rajtam, hogy a féktelen öröm és a hányós rosszullét között vergődöm. Jesse-nek öblítőszerillata volt, és az esti fogyasztástól kicsit sörszaga is, és amikor sikerült kézbe vennie a távirányítót, még közelebb került hozzám, és nem mozdult onnan.

– Egy filmet esetleg? – kérdezett újra, és a tévé felé mutatott, de nem vette le rólam a szemét.

Ekkor esett le a tantusz, végre megértettem, mi történik. Lehet, hogy csak négy sráccal csókolóztam, és a legközelebb akkor jártam ahhoz, hogy járjak valakivel, amikor tizedikben a kémiaórai párommal, Eddie Castillóval lógtunk, ami három egész hétig tartott, és az sem tegnap volt, de hirtelen pontosan tudtam, miért kérte Jesse, hogy maradjak vele, és miért ülök a kanapén mellette. Persze egyáltalán nem azért, hogy filmet nézzünk.

– Persze – feleltem, és valahogy sikerült rávennem magamat, hogy egyenesen ránézzek és ellenálljak az erős késztetésnek, hogy felugorjak, a táskámhoz rohanjak és megírom Siobhannak, mi történik, majd a tanácsát kérem, hogy mit csináljak ebben a helyzetben. Lerúgtam a papucscipőmet, és felhúztam a lábamat magam alá a kanapéra. – Egy film... az jól hangzik.

Jesse mondott néhány lehetőséget, én pedig úgy tettem, mintha érdekelt volna ez a döntés, de tudtam, hogy mindketten csak húzzuk az időt. És persze alig néhány perc telt el a filmből – kissé zilált érzelmi állapotomban csak annyit tudtam megállapítani, hogy valami nagykönyv szerinti zsaruról szól, aki testet cserél rendőrkutya partnerével –, amikor Jesse elvonta tekintetét a tévéképernyőről és egyenesen a szemembe nézett.

– Hmmm – szólalt meg, szája szélét mosolyra húzva.

– Hmmm – feleltem, és ezúttal nem tudtam leplezni a hangomban az idegességet. Átnyúlt előttem, kisimított egy hajtincset az arcomból, hüvelykujját végighúzta az arcom élén, oldalra hajtotta a fejét, közelebb húzódott, a szeme már lecsukódott.

És akkor megcsókolt.

Abban a pillanatban, ahogy az ajkunk összeért, nyilvánvaló volt, hogy Jesse pontosan tudja, mit csinál. Nem olyan félnék, puhatolózó csók volt, amilyenekben korábban részem volt, és éreztem, hogy ettől a gyors, mély csóktól elakad a lélegzetem. Próbáltam lépést tartani, megérteni, miért van ez, miért történik egyáltalán. Viszonoztam a csókot és reméltem, hogy nem tűnik fel a tapasztalatlanságom. De még ha feltűnt is, Jesse mintha nem is törődött volna vele. Szívem valósággal vágtázott, legalábbis a dobogás ritmusa olyan volt, és nem csillapodott akkor sem, amikor úgy éreztem, hogy teljesen elolvadok, tócsává tocsosanok a Foster család kopott kordbársony kanapéján. Jesse egy pillanatra elhúzódott tőlem és a szemembe nézett, én meg próbáltam levegőt venni, próbáltam összeszedni a gondolataimat, hogy valami másra is gondoljak, ne csak a nevét ismételgessem magamban újra és újra.

– Szóval – mondta, ahogy egyik karját a csípőm alá csúsztatta, és a következő pillanatban kihúzta alólam a távirányítót. Úgy mosolygott rám, mintha közös titkunk lenne, és összevonta a szemöldökét. – Szerintem erre nincsen szükségünk. Szerinted?

Visszamosolyogtam rá.

– Valószínűleg nincs...

Jesse megint a tévé felé nézett, éppen abban a pillanatban, amikor az átváltozott vaskalapos rendőrtiszt azt mondta: „Hallottam már a kutyaélet kifejezést, de ez nevetséges!” Megnyomta a gombot. A hang megszűnt és hirtelen még nagyobb csend és sötétség lett az alagsorban. Csak ketten voltunk, Jesse és én, az esőcseppek kopogtak az ablaküvegen.

– Hát, akkor... – mondta, és megint rám mosolygott, lehajtott a fejét, már a nyakamat csókolta; elállt a lélegzetem, megborzongtam és magamban hálát adtam Siobhannak azért, mert lebeszélt arról a garbónyakú pulcsiról, amit egyébként fel akar-

tam venni. Észre sem vettem, hogyan és mikor, csak arra figyeltem fel, hogy hanyatt fektet a kanapén, és a fejem már a karfán van. Jesse felettem volt, lába a combjaim között.

Megint csókolott, közben a kezét a pulóverem alá csúsztatta. Felszisszentem.

– Mi az? – kérdezte Jesse, azzal felegyenesedett, és összedörzsölte a kezét. – Hideg?

– Nem – feleltem, és úgy moccantam, hogy kicsit jobban emlékeztessen az ülő helyzetre; láttam a csupasz hasamat, és hogy a pulóverem a bordáim alá gyűrődött. Jesse gyengéden végighúzta ujjait a hasamon és éreztem, hogy megint olvadni kezdek. Addig a legtöbb, amiben ilyen téren részem volt, az a csókolózás – de az sem fekvé.

– Ez... te is...? – kérdezte Jesse, tekintetével tekintetemet keresve, kezét két oldalt bordáimra simítva, hüvelykujjaival lassú köröket írva le csupasz bőrömön. A szemébe néztem, egy pillanatilag tétováztam, de aztán bólintottam. Nem arról volt szó, hogy azt akartam volna, hagyja abba, csak olyan gyorsan haladtunk, hogy ilyesmivel még sosem találkoztam. Eddie-nek egy héttellett, míg összeszedte a bátorságát és megfogta a kezemet. Mély levegőt vettem, és Jesse keze visszacsusszant a pulóverem alá, én meg belevesztem mindabba, ami történt; éreztem, hogy a keze a bőrömön siklik és a csókjaink egyre hevesebbek. Aztán egy váratlan pillanatban lehúzta rólam a pulóvert és az ujjai már az elől kapcsos melltartóm csatjain babráltak. Összerezentem, Jesse elhúzódott, és összevonta a szemöldökét.

– Jól vagy?

– Csak... – A lépcsőre pillantottam. Hirtelen eszembe jutott, hogy Jesse szülei bármelyik pillanatban lejöhetnek. És nem igazán voltam biztos abban, hogy el tudnám viselni, ha a Foster házaspár bármelyik tagja – akiket öt éves korom óta ismertem – meglátna engem félmeztelenül, ahogy a fiukkal csókolózom a kanapéjukon. – Ööö... A szüleid itthon vannak?

– Odafele alszanak – felelte Jesse magabiztosan, de láttam, hogy ő is a lépcső felé néz.

Teljesen felültem, és úgy éreztem, hogy ez az egész – akármi is volt – kezd kicsúszni a kezeim közül. Mert tudtam, hogy nem tudnám tovább csókolni úgy, ahogy eddig, miután tudom, hogy a szülei bármelyik pillanatban lejöhetnek.

– Tudom, hova mehetnénk – szólalt meg, mielőtt bármit mondhattam volna. Közelebb hajolt és mosolygott. Lélegzet-visszafojtva figyeltem és reméltem, hogy nem a kocsija hátsó ülését javasolja, de azt mondta: – A vendégházba.

Sosem voltam a vendégházban, de hallottam róla. Jesse ezért győzött mindig az általánosban, amikor bújócskát játszottunk, amíg Mike rá nem jött a titokra. Bólintottam, mire Jesse kinyújtotta a kezét, hogy felsegítsen a kanapéről. A pulóveremért nyúltam, de ő már épp vette le a saját pulcsiját: hátranyúlt a nyakánál, hogy a gallérjánál fogva teljesen lerántsa magáról a ruhadarabot.

Felém nyújtotta, felvettem, és próbáltam úgy tenni, mintha nem szívnám be a puha szürke kasmírból áradó finom Jesse-illatot.

– Nem fogsz fázni? – kérdeztem, ahogy lesimítottam felfelé álló hajszálaimat. Jesse ott állt előttem farmernadrágban és fehér pólóban, és az elmúlt két éjszakán fagypontra volt a levegő odakint.

– Nem fogok fázni – felelte, azzal kinyújtotta felém a kezét, és ettől a világnak mintha egy kicsit megbillent volna a tengelyén. Kivezetett a Foster család házának hátsó udvarára nyíló ajtón. Az eső még jobban eleredt, és hidegebb volt, mint amikor odaértem. Reszketni kezdtem, és egy kicsit későn kaptam észbe, hogy a cipőmet a kanapé előtt hagytam.

– Készen állsz? Odafutunk – mondta Jesse, és megszorította a kezemet.

– Várj! – mondtam, és egy lépést tettem vissza, a kanapé felé.
– Hadd vegyem fel a cipőmet!

– Nem kell – felelte Jesse, azzal visszahúzott, közelebb magához. Lehajolt, megcsókolta, és a következő pillanatban átölelve felemelt. – Megvagy!

Olyan hangot adtam ki, ami félig sikoltás, félig nevetés volt, és időm sem volt megdöbbsenni, Jesse már nyitotta is az ajtót, és kivitt az esőbe.

A dereka köré fontam a lábam, vitt és közben csókolt. Egy pillanatra megállt, szorosan ölelt, és a zuhogó esőben csokolóz-tunk. Mintha a pólóján át egyenesen a dobogó szívét éreztem volna. Aztán Jesse a karjára lendítette a lábamat – mikor lett ilyen erős? Úgy tartott, mintha nem lenne súlyom – félig futva, félig gyors járással vitt át a pázsiton a vendégházba.

A vendégház a Foster ház kicsinyített mása volt – csúcsos fatető, a ház teljes hosszában végighúzódnó üvegtáblák, az emeleten terasz. Azt hittem, Jesse az első ajtón megy be, de továbbvitt a ház oldala mellett az emeletre vezető lépcsőhöz. Az alsó lépcsőfokon letett, de nem leejtett, hanem óvatosan lecsúsztatott. Keze felcsúszott a derekamon.

– Csak utánad – mondta, és hallottam, hogy vacog a foga. Most, hogy már nem csokolóztunk, én is éreztem, milyen hideg van; különösen a lábam kezdett zsibbadni a hidegtől. Siettem fel a lépcsőn. Jesse szorosan mögöttem jött. Végigvezetett a teraszra, és kinyitotta az emeleti ajtót. Nem volt kulcsra zárva.

Jesse nem kapcsolt lámpát. Pislogtam, amíg a szemem alkalmazkodott a félhomályhoz. Nyitott tetőtér volt – a konyha és a nappali talán a földszinten –, csak akkora, hogy elfért benne egy nagy ágy közepén, mellette éjjeliszekrények, oldalt fürdőszoba, ajtaja félig nyitva. Mielőtt felfoghattam volna, mit is jelent mindez – mert egy ágy, vagyis igazi ágy valahogy nagyon más érzés, mint a kanapé –, Jesse becsukta az ajtót mögöttünk és újra előttem volt. Csókolt – úgy éreztem, ez nem lehet igaz, ezt biztosan álmodom, olyan csodálatos érzés volt –, de éreztem, hogy milyen hideg az ajka, és a foga ekkor már nagyon vacogott.

– Talán le kéne venni az átázott ruháinkat – mondta, azzal elkezdte lehámozni magáról az átlátszó, vizes pólót. Szemöldökét összevonva nézett rám, miközben ezt mondta, és bár nevettem, önkéntelenül arra gondoltam, hogy ez pusztán gyakorlati szempontokból egyáltalán nem rossz ötlet, mert nagyon is érez-

tem, mennyire eláztam; ruháimból csöpögött a víz a bézs színű szőnyegre.

Jesse lenézett rám, és a tekintetét egy másodpercre sem véve le rólam lehúzta magáról a pólót. Egy pillanatig csak pislogtam rá; alig tudtam megállni, hogy ne mozduljon meg a kezem, ne érintsem meg meztelen mellkasát, ne húzzam végig ujjaimat a feszés hasán. Kérdés volt az arckifejezésében; nem egészen kihívás, de majdnem. Ott álltam, hajamból csöpögött a víz, rajtam Jesse pulóvere, és hirtelen tudatosult bennem, hogy mi történik itt. Itt állok egy szobában, amiben csak egy ágy van, alig valami más, a fiúval, akit gyakorlatilag egész eddigi életemben szerettem, egy másodéves egyetemistával, aki tapasztalt, aki sosem tévovázott hetekig, hogy megfogja valaki kezét. Megcsókolt. Ölben vitt az esőben. Tudtam, hogy ebben a pillanatban boldogan hazamehetek – minden, ami ezen az éjszakán eddig történt, sokkal, de sokkal több volt, mint amiről valaha álmodtam –, és hónapokra elég gondolkodni- és emlékezni-lesz.

Vagy maradhatok.

Ott álltam és azt kívántam, bárcsak ne kéne ezt ott és akkor eldöntenem, bárcsak szabadságot vehetnék ki és gondolkodhatnék, majd valamikor a jövő héten visszatérhetnék erre. Hirtelen az a srác jutott eszembe, akivel korábban beszéltem, és a párhuzamos világok elmélete. Lehet, hogy van a ma estének egy másik változata, ahol Jesse a kanapén ülve búcsút intett nekem, én pedig fogtam a kabátomat és egyszerűen hazamentem; közben rá gondoltam, mint mindig, és el sem mertem képzelni, hogy lehetséges kettőnk között olyan helyzet, amelyben most vagyunk. Mit mondana nekem most az a Charlie, aki valahogy döntésképtelenül őrlődik, mert amiről álmodtam, most a valóságban is megtörténik velem?

Mély levegőt vettem, és azt mondtam magamnak, hogy bár mikor meggondolhatom magamat, hogy ez nem jelent semmit, pedig pontosan tudtam, hogy nem fogom, és hogy nagyon is jelent valamit. Lehúztam magamról Jesse pulóverét, és Jesse rám nézett; egyenesen a szemembe. Bólintottam.

Jesse megtalálta a vendégház termosztátját, maximumra tekerte és együtt bújtunk be a takaró alá. Segített lehúzni rólam a farmert, ő is lerúgta magáról, és nevtünk, hogy milyen hideg a kezünk, lábunk. Lábujjaimmal megérintettem a vádliját, mire ő felkiáltott, aztán tenyerét a kulcscsontom fölé nyomta, és felkísítottam. De hamarosan újra csókolózni kezdtünk, összegabalyodott a lábunk, a kezem a nyakát, mellkasát, lábát simogatta. Hirtelen már nem fáztunk. És az egész már nem is tűnt olyan jó mókának.

Miközben ez történt, miközben minden csak az ajka volt, a keze és az a hely, amit a bal oldalán találtam, amitől úgy nevettem, mint a Pillsbury Doughboy, a fánkreklámfigura, egy gondolat villant a tudatomba, mielőtt megállíthattam volna a határan: *Mike-nak ez egyáltalán nem tetszene.*

De egy pillanattal később már félretoltam ezt a gondolatot. Egyáltalán nem érdekel, mit gondol Mike. Szerintem már nem is akarja, hogy számíton a véleménye. Feladta. Világossá tette, hogy nem akar a családunk része lenni, hiszen egy éve nem járt itthon. És bár Jesse tényleg Mike legjobb barátja, és tudtam, hogy bizonyos szinten ez túlmegy egy határon, semmi olyasmi nem történt, amit a többi testvérem ne tett volna.

Mike és én úgy nőttünk fel, hogy végignéztük azt a szappanoperát, amiben Danny, Linnie és J. J. gyakorlatilag főszerepet játszottak saját „*Hé, a barátod/barátnőd jár a húgoddal/bátyáddal*” című szappanoperájukban, amiben egymás barátaival jártak, többnyire katasztrofális következményekkel. Ezért nem árultam el Mike-nak, hogy Jesse nagyon tetszik nekem, és a többi testvérem előtt sem említettem, még Linnie előtt sem, mert tudtam, hogy egy bizonyos ponton ez túl értékes információ lenne ahhoz, hogy magában tartsa. Mi öten úgy adtuk-vettük a titkokat, mint a baseballkártyákat – ez volt a legnagyobb értékű valutánk. És tudtam, hogy ez – én, szinte meztelenül Mike *legjobb barátjával* – nagyon nagy értékű titok.

– Jól vagy? – kérdezte Jesse, azzal elhúzódott tőlem és rám nézett.

– Igen – feleltem gyorsan, és próbáltam ráfigyelni. Legkevésbé a bátyámra akartam gondolni ebben a pillanatban. – Jól vagyok.

Mosolygott, és megint megcsókolt, aztán kicsivel később kismította a hajamat a homlokomból, a szemembe nézett és azt kérdezte:

– Szabad?

Bólintottam, mire ő lenyúlt a padlóra, ahová a farmernadrágját rúgta, és a hátsó zsebében megtalálta a pénztárcáját.

Egy pillanatig csend volt, aztán Jesse halkán megszólalt:

– A francba!

Odanéztem, mert nem tudtam, mi történik, de nem voltam biztos abban, hogy rákérdeszek-e, vagy csak tapasztalatlanságomra világítanék rá, ha megszólalnék.

– És most... – szólaltam meg kérdő hangon, és rájöttem, hogy fogalmam sincs, hogyan fejezzem be a mondatot, és egyszerűen hagytam, hogy a hangom elhalkuljon.

– Szóval van egy kis gond – mondta Jesse, azzal visszadugta a lábát a takaró alá, rám nézett és a könyékre támaszkodott. – Azt hittem, van egy a tárcámban... majdnem biztos voltam benne, hogy van. De...

– Nincs ott? – kérdeztem, mire Jesse a fejét ingatta. Nem tudtam biztosan, hogy ez megkönnyebbülés vagy csalódás volt neki. Az én esetemben a kettő egyenlő mértékben jelent meg. A vendégházba távoli mennydörgés hangja hatolt be, az esőkopogás a korábbinál hangosabban szólt.

– Felöltözhetek, elmehetek venni – mondta Jesse. – És... Ó, a francba, előbb be kéne bikázni a kocsimat. Tegnap éjjel lemerült az aksim. Mehetnénk a te kocsiddal...

De ahogy ezt mondta, folyamatosan csökkent a hangjában a meggyőződés, és úgy tűnt, hogy ugyanúgy érez, mint én... hogy a pillanat most múlik el, kicsúszik közülünk.

– Esetleg jobb lenne máskor – vetettem fel. – Holnap vagy valamikor.

Kezdtem megkedvelni ezt a gondolatot, ahogy kimondtam. Ha holnap, akkor elég időm lesz beszélni Siobhannal, kikérni

a tanácsát, és nappal, tiszta fejjel átgondolni ezt, Jesse jelenléte nélkül, mert így minden gondolatom körülötte forog.

Jesse felhőrdült, a fejét ingatta.

– Holnap indulunk síelni. Onnan egyenesen visszamegyek az egyetemre.

– A Rutgersre, igaz? – kérdeztem, remélve, hogy ez így nagyon lazának hangzik, és nem érződik ki belőle annak a napnak az emléke, amikor Mike megmondta nekem, hova jár Jesse; és mintha azóta nem nézegetném időnként az egyetem honlapját és nem keresném a diákokról készült fényképeket, ahol mindenki nagyon sok emblémás holmit visel, a könyvtárban nevetgél vagy az udvaron ücsörög; és mintha nem keresném ezeken a képeken a boldog, multikulturális csoportokban őt, és nem képzelném el, ahogy elhalad az egyik épület vagy egy halom könyv mellett.

– Igen – felelte, és gyors mosollyal pillantott rám, mintha meglepetést okoztam volna neki. – Jól emlékszel.

Hanyatt feküdt, és közelebb húzott magához. Mellette feküdtem, fejem a mellkasán. Bal karom teljesen beszorult a teste mellé, de nem tudtam, hova tehetném, ha megmozdítanám, ráadásul nem igazán volt rá szükségem.

– És te? – szólalt meg egy pillanat múlva. – Már tudod, hová mész?

Fejemet ingattam, csak óvatosan, mert nem akartam elmozdítani onnan, ahol volt. Még nem adtam be sehova az előzetes jelentkezésemet, a rendes jelentkezéseim pedig még nem is érhettek be a kiválasztott egyetemekre.

– Még nem tudom.

Felnevetett... és inkább éreztem, mint hallottam; morajlás volt a mellkasában.

– De hova akarsz menni?

Felnéztem rá, és bevillant tudatomba az összes egyetem neve, amire addig gondoltam. Jesse kérdésére azonban az lett volna az igazi válasz, hogy sehová nem akarok menni, itt akarok maradni, úgy, ahogy most vagyunk. És ha választhatnék, nem mennék sehová.

– Még gondolkodom rajra – feleltem, és még közelebb húzódtam hozzá.

– Az teljesen rendben van – mondta Jesse, és végigsimított a fejem tetején, a hajammal játszott.

Egy pillanatra behunytam a szememet, próbáltam mindezt az emlékezetembe vésni, mert valahogy olyan érzésem volt, hogy ha hazamegyek és lefekszem a szobámban, ez az egész olyan lesz, mint valami távoli álom... mintha csak álmodtam volna, hogy egy ágyban feküdtünk, Jesse és én, mindketten meztelenül, karja a vállam alatt, fejem a csupasz mellkasán és hallgatom a szívdobogását. Nem akartam arra gondolni, hogy mikor találkozunk újra vagy találkozunk-e egyáltalán, vagy mi lesz jövőre, hol leszek. Csak ezt a pillanatot akartam, azt, hogy ez örökké tartson.

Kinyitottam a szememet, nyújtóztam egy kicsit, újra megcsókoltam, ő visszacsókolt és közelebb vont magához, az eső pedig még erősebben kopogott az ablaküvegen.

PÉNTEK

GRANT CENTRAL STATION

ANYAAA, APAAA!

MI AZ?
MI BAJ?

SENKI SINCSEBREN!

1. FEJEZET

*Avagy: Sose bízz olyan emberben,
akinek gyümölcsneve van.*

ANŐVÉREM ESKÜVŐJE ELŐTTI ÉJSZAKÁN FELRIADTAM. Mintha ébresztőóra csörrent volna meg. Körülnéztem a szobában, nagyon dobogott a szívem, és próbáltam rájönni, mire ébredhettem fel. Félig még az álomban voltam – Jesse Foster volt benne és a bátyám, Danny, meg valahogy benne volt a *Schoolhouse Rock!* című régi képregény is, amit a nővérem mutatott nekem, amikor még általánosba jártam...

De minél jobban akartam emlékezni rá, az álom mintha annál gyorsabban illant volna el. Vállat vontam, visszadőltem az ágyba, ásítva húztam a fejemre a takarót és már félig lecsuktam a szememet, hogy visszaaludjak, amikor rájöttem, hogy a riasztó szólalt meg.

Folyamatos, fülsértő bippegés hallatszott odalentről; úgy hangzott, mintha a bejárati és a konyhaajtót figyelő riasztórendszer kapcsolt volna be, amit csak akkor aktiválunk, ha vakációzni megyünk, de néha még akkor sem. A második szinten is nagyon hangosan szólt, vagyis a földszinten valószínűleg fülsüketítő volt a zaj.

Az éjjeliszekrényemen matatva megtaláltam és feltettem a szemüvegemet, aztán lenyúltam a padlóra a telefonomért, ahová este letettem tölteni. Megnyitottam a csoportos chatjeimet, amiknek mindegyikében a családtagjaim voltak különböző összetételben. Volt egy olyan csoport, amiben mind benne voltunk, még Mike bátyám is, bár azt már másfél éve nem használtuk. Azt nyitottam meg, amit az elmúlt néhány napban használ-

tam, vagyis amiben a házban jelenleg lakó összes családtagom benne volt: anya, apa, Linnie nővérem és a vőlegénye, Rodney.

ÉN:

Miért kapcsolt be a riasztó?

Vártam egy pillanatot, aztán kaptam egy sorozat választ. Egyik a másik után érkezett:

Anya:

Szerintünk valami meghibásodott a panelen... Egy perc és elhallgat.

Apa:

Miért írogatsz itt? Miért nem jössz le és nézed meg, mi a helyzet? Mi van akkor, ha betörő van idelent?

Linnie:

TÉNYLEG betörő van odalent?

Apa:

Nem.

Apa:

De akár LEHETNE is.

Apa:

És ha a házat éppen kirabolják, nem hiszem, hogy az ilyen csevegés a leghelyesebb, amit tehetsz.

Rodney:

Jó reggelt, Charlie!

Éppen válaszolni akartam, amikor a riasztó hirtelen elhallgatott, és anya szokatlanul csendesnek, nyugodtnak tűnt.

Anya:
Kikapcsolt.

ÉN:
Hallom. Illetve már nem hallom.

Anya:
Lejössz? Apa főzött kávé, Rodney mindjárt hoz fánkot.

Linnie:
Egy pillanat... Charlie, hogyhogy még itthon vagy?
A Stanwich gimnázium megváltoztatta az órarendet? Később
csengetnek be?

Anya:
Szóltam, hogy ma hiányozni fog.

ÉN:
Anya beszólt, hogy ma hiányozni fogok.

Linnie:
Miért?

ÉN:
Hogy segíthessek az esküvői készülődésben.

Linnie:
Ha tényleg ezért vagy itthon, miért nem te mész fánkért?

Rodney:
Szívesen hozok fánkot.

ÉN:
Mindjárt lemegyek.

Ledobtam a telefonomat a takaróra, és fejem fölé nyújtottam a kezemet, ahogy már számtalan alkalommal. A nővéremnek teljesen igaza van... egy átlagos pénteken most éppen egyik óráról a másikra mennék, jelenleg éppen emelt szintű történelemre, de semmiképpen sem sietnék. A második félévben, amint elkezdtek érkezni az értesítések, hogy kit melyik főiskolára, egyetemre vettek fel, a végzősök – köztük én is – már nem tartották olyan rendkívül fontosnak, hogy időben beérjenek az órákra.

Tegnap este nagyon rámenősen beszéltem rá anyát, hogy ne kelljen ma iskolába mennem, mert sokat segíthetek a hirtelen és váratlanul felmerülő teendőkben, amik a mai vacsorafőpróba során felmerülhetnek, és megnyugtattam, hogy ma az iskolában nem történik semmi különös. Ez nem volt teljesen igaz... én vagyok a *Zarándok* című iskolaiújságunk szerkesztője, és délután van a heti szerkesztői értekezletünk. Ráadásul ezen a megbeszélésen terveztük megvitatni az évi utolsó számot. Pontosán tudtam azonban, hogy a hírszerkesztőm, Ali Rosen képes megoldani ezeket a dolgokat helyettem. Rendes körülmények között soha egyetlen szerkesztőségi ülést sem hagytam volna ki, de ma délután minden testvérem itt lesz, és nem akartam azzal vesztegetni az időmet, hogy Zach Ellisonnal veszekedjek arról, hogy milyen túlírtak a filmkritikái, amikor a teljes családommal lehetek.

Gyorsan felkeltem, bevettem az ágyamat; felráztam a párnákat és lesimítottam az ágytakarót, aztán körülnéztem a szobámban, és igyekeztem felmérni, elég tisztának és rendesnek tűnik-e, ha esetleg később a rokonok vagy a koszorúslányok betévednének ide.

A születésem előtt költözött a család ebbe a házba, így bár a két idősebb testvérem emlékszik (legalábbis azt állítják, hogy emlékeznek) arra, hogy milyen volt máshol élni, azaz nem ebben a házban, számomra mindig is ez volt az otthon, és mindig ez volt a szobám. A második emeleten, ahol a gyerekszobák vannak, ez a legkisebb szoba. Valószínűleg ez történik, ha az ember lánya a legkisebb gyerek, de nekem ez sosem jelentett gondot. A mennyezetnek volt egy kis lejtése, ami tökéletes zugot alkotott az ágyamnak, és az én szobám nem volt huzatos, mint Danny

és J. J. szobája. És ami a legeslegjobb: az én szobámat Linnie szobájával egy hosszú, közös gardrób kötötte össze, ami tökéletes volt abból a célból is, hogy csenhettem a nővérem ruháiból, és hogy vele lehettem. Egyszerre öltözködtünk, vagy csak a lábunkat kinyújtva ücsörögtünk a gardrób padlóján. Beszélgettünk, nevetgeltünk. Felettünk lógtak a ruhák.

Úgy ítélt meg, hogy a szobám ennél tisztább valószínűleg nem lehet, az öltözőasztalomhoz léptem és kicsit előrehajoltam, hogy jobban lássam magamat a tükörben. Párszor végighúztam a fésűt a hajamon.

Nővéreimhez hasonlóan a magasságom elérte a százhetvenöt és fél centit, hosszú, világosbarna hajam és kissé ferde orrom volt – ami hatéves koromtól van így egy trambulínbaleset következtében –, mogyoróbarna szemem, a testvéreim közül egyedülként. Úgy látszik, mint a legkisebbnek, a genetikai lottó nekem dobta a középezt. Végighúztam a hajkefét a hajvégeken és kicsit elkomorultam, ösztönösen összevontam a szemöldököm, mert a hajam elérte már azt a hosszt, hogy egy perc alatt össze tud kócolódni. De megszoktam már, hogy hosszú, és bár tudtam, hogy le kéne vágtatnom, azt is tudtam, hogy valószínűleg nem fogom megtenni.

Felkaptam egy felsőt a pizsamámra, és már félig az ajtónál voltam, amikor meghallottam, hogy csörög a telefonom. Tompa hang. Körülnéztem és egy pillanat múlva rájöttem, hogy véletlenül bevettem rá az ágyat. Kivettem a takaró alól, és elmosolyodtam, amikor megláttam, hogy kedvenc bátyám hív.

– Szia, Danny! – Egy kicsit távolabb tartottam a telefont magamtól, hogy rápillanthassak, mennyi az idő. – Elég korán van...

– Hát... van, akinek Kaliforniából kell hazareppennie – felelte mosolygós hangon.

– Jöhettél volna tegnap este.

Ezért harcoltam vele az elmúlt néhány hónapban, mert egyetlen hétvége a testvéreimmel valahogy nem tűnt elégnek. Mindegyiküket próbáltam meggyőzni, hogy jöjjenek már kedden vagy szerdán, hogy Grant-iózusán jól érezzük magunkat, mielőtt a többi rokon és vendég megérkezik. De csak Linnie és

Rodney jött haza korábban; D annynek és J. J.-nek dolgoznia kellett, és csak a pénzték vehették ki szabadságnak.

– Ne kezd ezt megint, légy szíves! – mondta, de mosolyt hallottam a hangjában.

– Egy pillanat... – Hirtelen tágra nyílt a szemem. – Te nem vagy a repülőn?

– A repülőről hívlak – felelte, és hirtelen magam előtt láttam, ahogy a San Franciscó-i reptér kifutópályán álló gép első osztályán nyújtózkodik, mellette egy bögre elviteles kávéval. – Tudod, a repülőről is lehet telefonálni. Még nem szállt fel a gép, és csak szólni akartam, hogy megyek. Mi a helyzet otthon?

– Minden rendben – vágtam rá szinte rögtön. – Nagyon jó, hogy Linnie és Rodney már itt van.

– Ez azt jelenti, hogy az esküvővel minden rendben van? Nincs semmilyen fennakadás, se katasztrófa az utolsó pillanatban?

– Minden a legnagyobb rendben. Clementine mindenről a lehető legjobban gondoskodik.

– Örülök, hogy a lehető legjobbat kapom a pénzemért.

– Ezt mindenképpen említsd meg a beszédedben!

Danny felnevetett.

– Lehet, hogy megemlítem.

Clementine Lucas volt Linnie és Rodney választott esküvőszervezője – Danny ajánlotta fel, hogy fizeti az esküvőszervezőt; azt mondta, ez az ő eljegyzési ajándéka – akkor ajánlotta fel ezt, amikor Linnie és Rodney bejelentette az esküvő napját.

Két éve jegyezték el egymást, de úgy tűnt, nem sietnek az esküvő napjának kitűzésével és a tervezéssel sem, és a családban már az a vicc kezdett terjedni, hogy valamikor a következő évtizedben lesz az esküvő. Csak azt tudták, hogy a mi házukban akarják tartani az esküvőt... Linnie kicsi korától erről álmodott.

Mivel Rodney harmadéves joghallgató volt és Linnie éppen a mesterszakos restaurátor záróvizsgájára készült, ez a tavasz valószínűleg nem lett volna a legalkalmasabb időszak arra sem, hogy esküvőn vegyenek részt, nemhogy a sajátjukat tervezzék. De amikor a szüleink közölték, hogy meghirdetik a házat el-

adásra, az esküvő mihamarabbi megtartása hirtelen hiperlendületet kapott.

Átnéztem a sok kartondobozon, amit a gardrób ajtajánál felhalmoztam, mintha ez a nem-figyelem állapot elfeledtethetné velem, hogy miért vannak itt egyáltalán. El kellett kezdenem a szobám kiürítését, mert a házunkat megvette Lily és Greg Pearson, akik azonnal beköltöznek ide három rendkívül lármás gyerekekkel, amint a hivatalos formaságokat elintézik és a vételár a számlánkra kerül. Titkon reméltem, hogy nem lesznek vevők, hogy a házunk hónapokig lesz az ingatlanpiacon, de amikor eladták, ráadásul gyorsan, egyáltalán nem lepődtem meg. Hiszen ki ne akarna megvenni egy olyan házat, amit Amerika egyik legnépszerűbb képregényében is ábrázoltak?

Szóval, mindezek közepette Clementine nagyon nagy segítséget jelentett. Danny a Pland nevű start-up cég révén találta meg; a vállalkozást az a kockázatitőke-befektető cég támogatta, aminek Danny dolgozik. A Plandnek országszerte voltak szerződésai esküvőszervezőkkel, és a legjobbakkal hozták össze a párokat. És úgy tűnik, a szalvéták színéről szóló súlyos nézeteltérésektől eltekintve Clementine mindent nagyszerűen csinált.

– Alig várom, hogy délután mindent a saját szememmel láthassak.

– Még mindig úgy van, hogy kettőre érkezel?

– Az a terv – felelte Danny, és köhécselt. – És ha találkozunk, lesz neked valami meglepetésem.

Szabályosan vigyorogtam, mint a fakutya; olyan érzésem volt, hogy tudom, mi az.

– Dupla-dupla?

Danny felsóhajtott.

– Nem lett volna szabad elvinnem téged az In-N-Outba burgerezni, amikor itt jártál.

– Tehát ezt vegyem nemnek?

– Ez egy „hamburger nem maradhat hat óránál tovább hűtés nélkül” – mondta, és egy kis szünet után hozzátette: – Ha jövőre ideköltöazol, annyit járhatsz az In-N-Outba, amennyit csak akarsz.

Elmosolyodtam, és önkéntelenül az íróasztalomon álló stószra pillantottam – az élénk színű, fényes dossziékra, amikben az egyetemi felvételiírtésítőim voltak. Nyolc helyre jelentkeztem, háromra vettek fel. A Chicago melletti Northwesternre; a College of the Westre, ami Los Angeles közelében, egy kisvárosban van; és a helyi egyetemre, a Stanwichre, ahol apa tanít. Múlt héten úgy döntöttem, hogy a Stanwichre megyek, és Danynek előbb elmondtam, mint a szüleimnek. Azóta is próbál átcsábítani magához a nyugati partra.

– Hát, szerintem az élet minden nagy döntésében elsődlegesen a gyorsélettermlánccokat kell figyelembe venni, szóval...

– Tudtam, hogy az én környékemre jössz – mondta. A háttérben hallottam, ahogy valaki bejelenti, hogy kapcsolják be a biztonsági övet és győződjenek meg arról, hogy a poggyásztartók le vannak-e zárva. – Most mennem kell. Hamarosan találkozunk, Chuck.

Azt a becenevemet használta, amit csak neki engedtem meg.

– Várj! – kértem, mert csak ekkor jutott eszembe, hogy nem mondta meg, mi a meglepetésem. – Danny...

De már bontotta a hívást. A komódon hagytam a telefonomat, és az íróasztalomhoz mentem. Félretettem a College of the West narancssárga dosszióját, és kézbe vettem a Northwestern élénkliláját.

A Medillbe vettek fel, a Northwestern újságíró-iskolájába. Éppen ezért jelentkeztem oda. A pályaválasztási tanácsadóm nem hitt nekem; azt hitte, hogy ugyanoda akarok járni, ahová Mike; nem értette, hogy nem előny, hanem inkább hátrány, hogy Mike is oda jár. Belelapoztam a Medill prospektusába. Fényes lapjain a képek a hírszobában ülő diákokat ábrázolták, a szöveg pedig arról szólt, hogy lehetőség van gyakornoki helyeket szerezni nagy médiacégeknél, és van újságírói cserediákprogram... Mielőtt túl messzire jutottam volna, becsuktam a dossziét és a Stanwichegyetem anyagát vettem kézbe; végighúztam a kezemet a lámpán, ami az iskola címerének része volt.

A Northwestern körülbelül akkortól nem volt szimpatikus nekem, amikor a szüleim közölték, hogy eladják a házat. Az ott-

hon elhagyása sokkal kellemesebbnek tűnt úgy, hogy van házunk, ahová hazajöhetek. Hirtelen a ház és a szülővárosom elvesztése együtt túl soknak tűnt. Egyre gyakrabban gondoltam a Stanwich Egyetemre. Gyakorlatilag a kampuszon nőttem fel, és nagyon szerettem. Tetszett a fákkal körülvett udvar, az, hogy egyes előadókban színes üveglablakok vannak, a nagyon klassz menza, aminek olyan volt a teteje, mintha fagyasztott joghurt lenne. És egyszerre úgy éreztem, ez a legjobb választás. Valami újat kezdek úgy, hogy megtartok valamit az ismerősségből is. És nagyszerű iskola volt; tudtam, hogy nagyon, nagyon jó lesz.

Még nem fogadtam el hivatalosan, még nem írtam meg a másik két egyetemnek, hogy nem megyek, de döntést hoztam, és bár a szüleim egy kicsit meglepődtek a választásomon, tudtam, hogy kezdenek hozzászokni – és örülni fognak, hogy amikor megjön az első tandíjszámlám, kedvezményt kapok, mert az egyetem egyik professzorának gyereke vagyok.

Amint az esküvői örületnek vége, majd kitalálom, hogyan tovább. Meg kell írnom a Northwesternnek és a College of the Westnek, hogy nem rájuk esett a választás, ezután ki kell derítenem, milyen előleget kell letennem a Stanwich Egyetemen, és milyen papírmunkát kell elvégeznem. De egyelőre nem akartam erre gondolni... ezen a hétvégén nem. Hiszen most lent vár a nővérem és a leendő sógorom... valószínűleg fánkkal.

Már félúton voltam az ajtó felé, amikor megint megcsörrent a telefonom. Rögtön felvettem, mert azt hittem, Danny hív vissza, de a kijelzőn a legjobb barátnőm, Siobhan Ann Hogan-Russo képét láttam meg.

– Szia, Shö-van! – mondtam, amint megnyomtam a zöld gombot. Kihangosítottam. Siobhan így szokta elmondani, hogyan kell kiejteni a nevét, vagyis gyakorlatilag mindenkinek el kellett mondania ezt, aki nem számított arra, hogy van olyan név, amiben néma a „b”.

– Ó! – Meglepettnek tűnt a hangja. – Nem gondoltam volna, hogy felveszed. Miért nem vagy történelemórán?

– Megkértem anyát, szóljon be, hogy ma nem megyek. Egy napot hiányzok, hogy segíthessek az esküvői előkészületekben.

– Azt hittem, mindent az a Mandarin vagy kicsoda intéz.

Hevesen ráztam a fejemet, bár tudtam, hogy nem láthat.

– Te is tudod a nevét. Clementine. Furcsa, hogy ilyen előítéleteid vannak vele szemben.

– Tudod, mi az alapelvem: soha ne bízz olyan emberben, aki egy gyümölcsről kapta a nevét – felelte Siobhan, én pedig nem tehettem mást, felsóhajtottam, mert ezt sokkal többször hallottam már, mint akartam, és szinte éreztem, hogy Siobhan felkészül kimondani a poént. – Hiszen a klementin egy gyümölcs... minden gyümölcs lehet rohadt.

– Szerinted ez vicces – mondtam, és hallottam, hogy Siobhan belenevet a telefonba. – Pedig egyáltalán nem vicces.

– Az apukám szerint az.

– Melyik apukád szerint?

– Ted szerint. Steve még mindig azzal próbálkozik, hogy valami egyetemi csoporttalálkozóra vigyen el minket.

Siobhan szerda óta az apukáival volt a Michigan Egyetemen. Jövőre oda fog járni. Velem ellentétben neki sosem voltak kérdései és kételyei azzal kapcsolatban, hogy hol tanuljon tovább. Mindkét apja oda járt, és évekkel később egy öregdiák-találkozón ismerték meg egymást. A Hogan-Russo háztartásban szembetűnő helyen tartottak egy képet, amin az újszülött Siobhan már Michigan-mezen látható, mellette miniatűr rögbilabda, az egyetem kukoricásárga-búzavirágkék színeiben. Minden jel szerint a névadást komoly tárgyalások előzték meg, így lett Siobhan Ann Arbor Hogan-Russo, hogy majd biztosan bejusson a Michigan Egyetemre. Szerencsére azonban nem volt szükség az esélyek ilyen növelésére, mert már decemberben megtudta, hogy előfelvétellel elfogadták a jelentkezését.

– Milyen a kampusz?

– Egyszerűen fantasztikus – felelte boldog sóhajjal. Aztán egy pillanatig hallgatott, majd rájött, mit talált olyan furcsának. Hirtelen élesebb lett a hangja, mintha kizökkent volna a Michigan-ámulatból. – Egy pillanat... Miért nem mész pont ma suliba? Nem ma van a szerkesztőségi értekezlet?

– De igen – mondtam. – De minden rendben van. Ali le tudja vezetni. – Csend volt a vonal túlsó végén, ezért gyorsan hozzátettem: – Jövőre amúgy is ő akar a főszerkesztő lenni, szóval hozzá kell szoknia az értekezletek levezetéséhez.

Mivel Siobhan még erre sem mondott semmit, de nagyon is el tudtam képzelni az arckifejezését (karba tett kéz, egyik szemöldöke felrándul), szükségét éreztem megnyugtatni:

– Esküszöm, minden rendben lesz.

– Mindig ezt csinálod.

– Nem. Nem csinálom azt. Mit is?

– Amikor a testvéreid hazamennek, minden mást azonnal félretesz, mintha nem is lenne fontos semmi más, csak ők.

Mély levegőt vettem, felkészültem, hogy ezt tagadjam, de aztán úgy döntöttem, hogy mégsem tagadom... ezt a harcot Siobhan meg én sokszor megvívtuk az évek folyamán, és végső soron ő nyert, mert igazság szerint nem tévedett.

– Ez most más. Linnie férjhez megy.

– Komolyan? – kérdezte Siobhan döbbszerű hangon.

– Miért nem említetted ezt eddig?

– Sio...

– Ó, egy pillanat... Hiszen említetted. Körülbelül hárompercenként.

– Elképesztő lesz – mondtam nagy bizonyossággal, és éreztem, hogy elmosolyodok. – Linnie ruhája egyenesen gyönyörű, és láttam a képeket a frizura- és sminkpróbájáról. Egyszerűen lélegzetelállítóan fog kinézni. Majd meglátod.

Siobhant meghívtuk az esküvőre. Hiszen egész életében ismerte Linnie-t. Holnap reggel repülőre ül és visszajön Michiganből. Bőven lesz ideje elkészülni, mire kezdődik a szertartás.

– Mindenki készen áll? Az egész cirkusz a városban van?

– Nem egészen. Linnie és Rodney szerda éjjel érkezett meg. Danny ma délután jön, és J.J. ... – Elhallgattam, mély levegőt vettem. – És mind együtt leszünk.

Ahogy ezt kimondtam, olyan melegség töltött el, mintha megittam volna egy nagy adag forró csokoládét.

– Nem egészen.

Csak pislogtam a telefonra.

– Ezt hogy érted?

– Mike – mondta ki Siobhan a bátyám nevét egészen egyszerűen. – Mike nem lesz ott.

– Ki akarja, hogy itt legyen? – hebegtem.

– Hát... Linnie is akarta, igaz? – tette fel a kérdést Siobhan, én pedig megint az íróasztalomhoz mentem és igazgatni kezdtem a dossziékat, csak hogy kezdjek valamit a kezemmel. – Nem hívta meg?

– De. Természetesen meghívta – feleltem gyorsan, hogy mielőbb másra terelhessem a szót. – De Mike nem jön el, és jobb is így.

– Oké – mondta Siobhan, de a telefonban is hallottam, hogy nem ért egyet velem, csak elengedi a témát. – Szóval... – folytatta olyan „térjünk végre a tárgyra” hangsúllyal, amit öt éves korunkban használt, amikor *A Szépség és a Szörnyeteget* játszottunk, és el kellett döntenem, ki lesz a szépség és ki a csúnya. – Mit veszel fel a *GMA*-riportra?

Összerezentem. A *Good Morning America* műsor stábjába két nap múlva eljön hozzánk és riportot készít velünk anya képregényéről. Mert a *Grant Central Station* huszonöt év után véget ér. És annak ellenére, hogy ez az időpont vészesen közeledik, én még nem döntöttem el, hogy mit veszek fel.

A *Grant Central Station* öt gyerek, két szülő és egy kutya, összességében a Grant család életét követte... mármint a fikciós változat, mivel mi, akik a való világban élünk, szintén Grant család vagyunk. Az egész országban megjelent a képregény különböző újságokban, és külföldre is eljutott. Egy nagy családról szólt, arról, hogy a család tagjai hogyan birkóznak meg a mindennapi élet különböző helyzeteivel: munka, szerelmi rajongás, rossz tanárok, testvércsatározások. Az évek folyamán eltávolodott az olcsó humortól és a képregényszerű illusztrációktól, és lassan komolyabbra fordultak a témák. A humor fanyarabb lett, és anya néha hetekig vitte tovább ugyanazt a témát. És a hasonló képregénycíkok többségével ellentétben, amelyekben a szereplők valamiféle állandóságban éltek – Garfield például következetesen

utálta a hétfőket és imádta a lasagnát; Charlie Brown örökké a fociélményre vágyott; Jason, Paige és Peter Fox örökre megragadt az ötödik, kilencedik, tizenegyedik osztályban –, a *Grant Central Station* valós időben játszódott. A testvéreimnek és nekem is megvolt a képregényváltozatunk, és az utóbbi huszonöt évben a képregény követte a kitalált család kitalált élettörténetét, velünk és a való világ eseményeivel együtt fejlődött.

A tény, hogy vége lesz, valóságos publicitásvihart keltett. Anya hetek óta mást sem csinált, mint telefonos és e-mailes interjúkat adott, elvonatozott New Yorkba fotózásra és tévés interjúkra. Úgy tűnt azonban, hogy az igazi nagy események a sorozat befejezéséhez közelebb történnek, valószínűleg azért, hogy elmondhassa, mit érez most, hogy ez a pillanat elérkezett. Szerte az országban felidéztek a sorozat történetét, és a helyi múzeum, a Pearce egy egész kiállítást szentelt anya művészetének. Ma estére nagy nehezen beiktattunk a programunkba egy megjelenést a kiállításmegnyitón, aztán mindannyian rohanunk az esküvői vacsora főpróbájára.

A promo megjelenések legjelentősebbike azonban a *Good Morning America*-szereplés vasárnap reggel, élőben, „A *Grant Central Station*-család a valóságban” címmel.

Amikor Linnie és Rodney kitűzte az esküvő napját, anya elhatározta, hogy azon a hétvégén fejezi be a képregényt, hogy mind együtt lehessünk. És úgy tűnt, hogy a *GMA* stábját sokkal jobban érdekelte az interjú úgy, hogy mind együtt vagyunk. Linnie és Rodney ennek nagyon örült, és J. J. megjegyezte, hogy ha a *GMA* azt várja, hogy mindannyian megjelenjünk az országos tévében az esküvő másnapján, akkor célszerű lenne átnevezni az adást, mert a „Grand Central Macskajak” cím célszerűbb lenne. Én csak örültem, hogy mind együtt lehetünk, amikor ez a dolog, ami mindannyiunk életét meghatározta, véget ér, és egy csoportként élhetjük meg ezt.

– Hmmm – hümmögtem válaszul Siobhannak, mert időt akartam nyerni. – Hogy mit vegyek fel...

– Charlie... – Érezhető volt a rosszallás legjobb barátnőm hangjában. – Jackson Goodman megy hozzátok vasárnap.

– Tudomásom van róla.

– Mondom, *Jackson Goodman!* És te *nem tudod, mit veszel fel* az alkalomra?

Siobhan hangja a mondat végén élesen megemelkedett. Két apjával minden reggel a *Good Morning America* adását nézték a suliba indulás előtt, és Jackson Goodman – a ragyogó mosolyú, laza műsorvezető – volt a kedvence. Amikor megtudta, hogy Jackson Goodman eljön hozzánk, majdnem esztét veszítette, aztán rögtön meghívatta magát a forgatásra.

– Mit szólnál ahhoz, hogy segíts kiválasztani, mit vegyek fel?

– Azt, hogy rendben. De bemutatasz Jacksonnak, ugye?

– Persze – feleltem, bár fogalmam sem volt, mi és hogyan lesz vasárnap.

Siobhan mögül halk morajlást hallottam.

– Azt hiszem, jobb, ha most leteszem. Mindjárt kezdődik az előfelvételis fejtágító.

– Jó szórakozást! Üdv a győzteseknek!

– Üdv a győzőknek! – igazított ki Siobhan, és a hangján lehetett érezni a megbotránkozottságot. – Hát semmit nem tanultál tőlem?

– Ezek szerint nem. Hm... Menj, Rozsom!

– *Rozsomák* – pontosított Siobhan emelt hangon. – Nem Hugh Jackman a szerencsefiguránk.

– Ha ő lenne, talán pályáztam volna.

– Tudod, Steve és Ted még mindig nagyon ki van akadva, hogy nem pályáztál.

– Csak mondd meg nekik, hogy örülhetnek, hogy nem az Ohio Állami Egyetemre jelentkeztem!

Éles lélegzetvételt hallottam, ami mindig bekövetkezett, valahányszor szóba hoztam a Michigan legfőbb riválisát, amit minden adandó alkalom és lehetőség szerint megtettem.

– Ezt meg sem hallottam, oké?

– Oké. Valószínűleg ez a legbölcsebb dolog, amit tehetsz.

– Most mennem kell. Átadod a gratulációimat Linnie-nek?

– Persze. Akkor holnap találkozunk.

Bontottam a hívást. A következő pillanatban megnyitottam a galériát, olyan képet kerestem, amin minden testvéremmel együtt vagyunk.

Volt egy kép, tegnap este készült, amin Linnie-vel és Rodney-vel a Captain Pizza pultjánál állunk. Egy másik, amin én, Danny és J.J állunk a karácsonyfa előtt, Danny meg én számárfület mutatunk J.J.-nek – Linnie és Rodney azt a karácsonyt Hawaiiin töltötte Rodney szüleivel. Egy másikon én, J. J. és Linnie voltunk hálaadáskor – Dannynek akkor dolgoznia kellett, az utolsó pillanatban kénytelen volt elutazni Sanghajba, hogy megmentse egy szétesni készülő ügyletet. Egy másik képen Danny és én szeptemberben a Coffee Bean teraszán ültünk; meglepetés „Gyere, látogass meg a hétvégén” repülőjegyet küldött nekem, így elrepültem hozzá Kaliforniába és alig negyvennyolc óra múlva vissza is jöttem. És volt egy kép tavaly nyárról: én és J.J. próbáltunk – sikertelenül – Cards Against Humanityt játszani két másik emberrel.

De egyetlen olyan képet sem találtam, ahol mind együtt voltunk; a képek nézegetése maga volt a bizonyíték, hogy már egy ideje nem voltunk együtt. De végre, végre, ezen a hétvégén mind együtt leszünk. A testvéreim három napig itthon lesznek, és újra teljes lesz a család; játszunk és körbeállunk a konyhában és fánkfutást rendezünk, és egyszerűen együtt leszünk.

Nagyon sokat gondoltam erre, és végre ez a nap is elérkezett. Annyira közel volt ahhoz az érzéshez, mint amikor még tényleg együtt voltunk, hogy úgy éreztem, valami végre helyreökökkent. Arról nem is beszélve, hogy ezen a hétvégén leszünk utoljára együtt ebben a házban, szóval minden tökéletes lesz. Tökéletesnek kell lennie. Gondoskodom róla.

Az ajtó felé indultam, és már félig leértem a lépcsőn, amikor megint megszólalt a riasztó.